

[Hanne Reintoff.]

overvejer, om § 58, stk. 2, der vel giver adgang til en lempelig transbedømmelse, men som nævnt lægger et relativt lavt loft over den økonomiske histand, der kan ydes, vil være velegnet til at yde den hjælp, som ministeren her ønsker skal gives til arbejdsløse med store forsørgerbyrder.

Endvidere vil jeg gøre opmærksom på, at selv om § 58 giver mulighed for en lempeligere transbedømmelse, hvorunder der ses bort fra besiddelse af en mindre formue, og hvor formuens bevarelse må anses for at være af betydning med henblik på fortsættelsen af igangværende erhvervsvirksomhed, påbegyndelse eller fortsættelse af uddannelse, bosætning osv., så kan det føles urimeligt at forrykke de planer, faderen har haft. Der er her rig lejlighed til individuelle skøn og hermed til en uensartet vurdering fra kommune til kommune med krav om realisation af let realisable værdier; jeg tænker her på den brugte bil, mange arbejdere har, som tit gør det umuligt for dem netop at få hjælp efter denne paragraf. Det er mit indtryk, at kommunerne administrerer den pågældende § 58, stk. 2, noget forskelligt, og jeg vil derfor henstille, at vi i udvalget overvejer, om det ikke ville være mere hensigtsmæssigt at yde hjælpen efter kap. VII om offentlig forsorg i stedet for efter kap. VIII.

Jeg er tilfreds med ophævelsen af forsorgslovens § 93, hvorved moderen fritages for at fremsende leveattest for barnet ved begæring om forskudsvis udbetaling af børnebidrag. Kan ministeren ikke ved samme lejlighed medvirke til, at moderens underskrift på begæringen er tilstrækkelig for at få beløbet udbetalt? Som formularen er nu, skal hendes eventuelle ny ægtefælle også underskrive begæringen. Jeg er naturligvis vidende om, at i henhold til forsorgsloven er det forsørgeren, der modtager offentlig hjælp, men her er der jo ikke tale om en anmodning om offentlig hjælp, men simpelt hen om at få et bidrag forskudsvis udbetalt, et bidrag, der inddækkes af barnets biologiske fader. Vi har lige set byretsdommer Inger Margrethe Petersens betænkning om de små urimeligheder, der er i kvindens familieretlige stilling, og jeg synes, det er en lille skønhedsfejl, der meget let kunne rettes.

Med hensyn til ændringerne i § 73 skal jeg bemærke, at vi i udvalget bør overveje,

hvad der menes med, at et handicappet barns forsørgelse medfører særlige udgifter ud over normale udgifter ved et barns forsørgelse. Fortolkningmulighederne er meget vide, forsørgelsesudgifterne til det sunde barn er jo også forskellige, afhængigt af om barnets forsørger lever på den ene eller anden måde. Nu kunne man forestille sig, at det tilskud, der efter forslaget skal ydes til det handicappede barns forsørgelse, ville blive ikke over det normalbidrag, en fader normalt skal yde, som det for øjeblikket er med blinde børn. Men inden vi lægger sådan et loft over en beløbsstørrelse, så bør der indgå overvejelser af, hvad dækning der kan gives til den moder, der eventuelt må blive hjemme fra arbejde eller må arbejde på nedsat tid for at passe sit handicappede barn.

Jeg vil gerne fra mit eget arbejde nævne et ganske kort eksempel med en lille pige med meget dårligt hjerte. Hun er opereret for sit dårlige hjerte og kan efter langt sygeleje få lov til at komme hjem, hvis hun skånes i høj grad. Hun skal køres omgående på hospitalet, hvis der viser sig symptomer — der i øvrigt ikke er særlig lette at kende — og hun må under ingen omstændigheder lege vildt. Lægerne er med stor betænkning gået med til at overtale skolen til at modtage hende, men hun må ikke være nede i frikvartererne, og om eftermiddagen skal hun skånes mest muligt. Denne moder er alene med i alt 3 børn og har altså nu valget, om hun vil holde op med at arbejde den halve dag, eller om hun vil skaffe virkelig kvalificeret hushjælp. Det problem kan på ingen måde løses med en hjælp af en størrelsesorden på f. eks. ca. 150 kr. om måneden. Det vil sige, om det ikke var bedre, som man også har været inde på, at yde et sådant barn en egentlig invalidepension, f. eks. det halve af invalidepensionens grundbeløb og de normale tillæg.

Svend Haugaard: Som det meddeles i fremsættelsen, er første del af det foreliggende lovforslag jo fremkaldt af den ændring i lov om arbejdsløshedsforsikring, som blev foreslået for en tid siden. Allerede da denne var til første behandling, antydede jeg en stor velvilje fra det radikale venstres side over for en ordning efter de retningslinjer, som nu foreligger, og jeg vil da gerne